

Hlavní název: Národní listy
Datum vydání výtisku: 5.8.1902
Číslo výtisku: 214
Druh dokumentu: číslo periodika
ISSN: 1214-1240
Číslo stránky: [1]

SYSTEM
◆KRAMERIUS◆

Podmínky využití

NK ČR poskytuje přístup k digitalizovaným dokumentům pouze pro nekomerční, vědecké, studijní účely a pouze pro osobní potřeby uživatelů. Část dokumentů digitální knihovny podléhá autorským právům. Využitím digitální knihovny NK ČR a vygenerováním kopie části digitalizovaného dokumentu se uživatel zavazuje dodržovat tyto podmínky využití, které musí být součástí každé zhotovené kopie. Jakékoli další kopírování materiálu z digitální knihovny NK ČR není možné bez případného písemného svolení NK ČR.

Národní knihovna ČR
Klementinum 190
110 00 Praha 1

kramerius@nkp.cz

Na »Národní Listy«
ranní a odpolední
předplácí se
v Praze
v administraci
na měsíc 2 K — b
ve filiálkách
na měsíc 2 K 30 h
Poštou:
na měsíc 3 K 20 h
= dvojitá zásilkou:
na měsíc 3 K 30 h

NÁRODNÍ LISTY

Odpolední vydání.

Číslo v Praze za 2 h
a na venkově za 3 h

Předplacení
a inseráty
přijímá administrace
v Mariánské ulici,
číslo 3.
Tam je též redakce
a expedice.

Telefonické zprávy „Nár. Listů“.

Smířovací plány.

Z Vídně, 5. srpna. Ke smířovacímu plánu dra. Körbra sděluje »Neue Freie Presse«: »Vyjednávání ministerského předsedy dra. Körbra s vůdci českých a německých stran za přítomnosti provisorního urovnání jazykových sporů počne v druhé polovici t. m. Vláda má v úmyslu ukončit je předsejitím seříšské rady v září. Při tomto jednání běží hlavně o otázku, za jakých podmínek by zástupcové německých stran dali souhlas k zavedení českého vnitřního úředního jazyka, po případě, který ze známých požadavků německých by zároveň musil býti splněn. Aby mohlo tomuto přání vyhověno býti, musilo by se státi dorozumění také o formě, jakou by požadavky obou stran měly býti splněny. Bude ovšem třeba dosáhnouti na obou stranách dohodnutí. Otázka, jak se to má státi, působí obtíže nemenší, než otázka meritorní, protože zákon jazykový, i co nevíce omezený, by v říšské radě narazil na obtíže sotva překonatelné a stěží by moh' býti vyřízen před počátkem vyrovnacího jednání, jednak též, že cesta nařizovací ze známých důvodů v obou stran je ve špatné paměti, tak že sotva by se k ní vláda mohla s úspěchem odhodlati. Vláda ovšem vypracovala osnovy jazykové, jež podá stranám k posouzení, avšak ze zmíněných důvodů není vané naděje, že by o těchto osnovách bylo lze dosáti žádoucího dohodnutí.

Sjezd berních úředníků.

Z Vídně, 5. srpna. K příštímu sjezdu státních berních úředníků rakouských byl podán návrh, aby titul »berní« změněn byl v titul »správce finančních pokladen« a titul »hlavní berní« ve »vrchní správce finančních pokladen«. Analogicky mají se jmenovati

nížší úředníci IX.—XI. dietní třídy »vrchní oficiálové finančních pokladen«, »oficiálové finančních pokladen« a »asistenti finančních pokladen«.

Skandálek z Poznaně.

Z Berlína, 5. srpna. K aféře Löhningově sděluje »Volksztg.« z Poznaně: Jest zjištěno, že dva balíky anonymních listů, jež dostal p. Löhning, mají povážlivou podobnost s rukopisem choti jednoho vyššího úředníka a jednoho vyššího důstojníka. Puma těchto anonymních listů dosud ještě nevybuchla. Kdyby — což není nemožno — nastal výbuch, došlo by v Poznani ke skandálu, vůči kterému aféra Löhningova jest jenom předehrou. Pan Löhning, kterého různé hakatistické listy vylučují jako slabého 70letého starce, byl přes to ihned, jakmile byl dán do výslužby, počten nabídkou velkého průmyslového závodu v Berlíně, aby tam přijal místo ředitelské.

Venkovské hnutí v Hallči.

Ze Lvova, 5. srpna. Metropolita hr. Skepticki, jakož i správce stanislavovské diecese uveřejňují v záležitosti polní stávkou souhlasné oběžníky, kdež nařizují kněžstvu, aby působil konejšivě a snažilo se sedláky pohnouti, by se nedopouštěli nezákonnosti. Polské listy litují, že tento oběžník nebyl vydán již dříve.

Ze Lvova, 5. srpna. »Dielo« oznamuje z Wesluchowa, že v obci Kamionce přes to, že tam nevyukla stavka, bylo velkostatkářů povoláno vojsko. Starosta i sedláci odepřeli je ubytovati. Došlo pak ke srážkám, za kterých velič nadporučík tasil šavli. 5 osob bylo zraněno, 2 těžce.

Ze Lvova, 5. srpna. V obci Zalezczykách mělo dojiti mezi statkáři a stávkujícími k vyrovnání. Na 500 sedláků sešlo se v širém poli, aby ujednali podmínky k ukončení stávkou. Hned na počátku schůze

však vrazili huláni do shromáždění a celou radu osob těžce zranili. Lid se rozutíkal. 173 osob bylo však zatknuto, velká část jich svázána provazy a hnána do obce Pazaru, půl míle vzdálené. Tam byli přes noc zavřeni ve velikém chlévě. Přepnutí bylo tak veliké, že 4 osoby spaly na jedné otypce sena. Druhého dne byli zatčeni dopraveni do Czartkova a tam dáni do vězení. Mnozí z nich po 24 hodin ničeho nepoznali, tak že několik osob bylo postiženo mdlobami.

Telegrafické zprávy.

Z Vídně, 5. srpna. (C. B.) Ministr kultu a vyučování jmenoval inženýra továrny F. Ringhoffroy na Smíchově Jaroslava Urbana a inženýra První česko-moravské strojírny v Praze Jaroslava Jindru učitele v deváté služební třídě na státní průmyslové škole na Smíchově.

Z Vídně, 5. srpna. (C. B.) Ministr spravedlnosti přeložil notáře Jindřicha Lamesche v Semilech do Poděbrad.

Z Vídně, 4. srpna. (C. B.) Královna Marie Kristina přijela do Badenu a byla obyvatelem do nejvčetněji pozdravena.

Z Vídně, 5. srpna. (C. B.) Císař povýšil ředitele německé státní průmyslové školy v Plzni a vládního radu Zikmunda Gottloba a ředitele české státní průmyslové školy v Plzni vládního radu Čenka Šimerku do šesté služební třídy.

Z Vídně, 5. srpna. (C. B.) Ministr kultu a vyučování jmenoval strojního inženýra Karla Rosu učitelem v deváté služební třídě na státní průmyslové škole na Smíchově.

Z Vídně, 4. srpna. (C. C.) S kompetentních míst se popírá, že by návštěva italského loďstva v Tripolidě měla nějaký zvláštní význam. Vláda italská nezabývá se prý na prostoto nějakým tajným plánem, jímž by se měl status quo ve Středozemním moři změnit.

FEUILLETON.

U přivozu.

Napsal Jaroslav Hašek.

Sedl jsem s přáteli před hospodou u přivozu a popíjel labužnický dobré rakouské víno.

Na fece Moravě zvedal vítr vlny, a mohutné duby kolem v lese hučely nám pak hnal víchř přímo do očí kouř z preskajícího ohniště, na které převozník Juráček přikládal stále drobné kousky dříví.

„To je dobré sedzet v kúri,“ vykládal, „ten dým sa do člověka vtáhne a komáré ho tak nepoščípú. Šak ich včul je.“

„No, není to tak zlé,“ poznamenal jsem, „jen tu a tam někde se ozie.“

„Včul ovšem, keď je viet, a my ešče kúríme, moc sa ich nieukáže, ale takhle, keď je teplý večer a netůká viet, pak veru sa môže povidat, že je jich vela.“

Přisedl k nám nějaký sedlák z Brodského. „A vracia, že z blata sa rodzá, dycky za dva roky,“ vmísil se v rozmluvu, „a temu nievierim, to ide skorej. Tak vilzim napred červičky v blace potom za nedlho dostanú krídla, ti sa ešče drží v trávě, potom teprv keď sú väčší sčipú, idú a krv.“

Někde na pasunkoch v háji niemožno pást statek, neidze, boji sa,“ pravil Juráček, „v celých (delech**) táhnú za ním komáré.“

„Jakotore hovado už ak na to zvyklo, že stojí keď na něm černo,“ promluvil sedlák z Brodského.

„To Zúzovi koně z Lanžota,“ poznamenal Juráček, „ty stojá, jak zabíté.“

„Šak oni budú, vřám, starší, ak je Breclava,“ usmál se právě přibylý hajný.

Kolem hlavy měl zelenou sítku, která mu chránila obličej.

„Kam tak opatřen,“ optal jsem se. „Jděm v noci na obchodku a niemat si ta, tak mňa sožerú ty mrchy. Predeše je! jeden člověk s koňom do Lanžota, po celu cestu je! cvaľem a preca dojel poščipaný až strach.“

„Já bych som encm rád vedzel,“ pravil Juráček, „jakú majú dzírku v tem zobáku, má tak tenký zobák.“

„Nevidzel bys,“ zahovořil hajný. „Ako pak u vás v izbě.“

„Zle, velmi zle,“ pronesl smutným hlasem tázaný, „vykurujem, a uhasne oheň, už jsou ty potvore zas na nás. Nebolo by ich istě tolko, keby Morava sa nebola vylieľa.“

Náhle mou pozornost upoutal krásný zjev. Snopy na polích na druhé straně řeky nabýly růžové barvy, stodoly v dáli byly zabarveny do zlatova, a zdálo se, že vysoká věž brodčanského kostelíka hoří rudým plamenem. Za staré řesy zapadalo slunce.

Na obloze objevily se dlouhé pruhy červánků.

„To je na viet,“ podotkl hajný.

Zvedl jsem se a vyšel podívat se na hráz, odkud byl pěkný pohled na rovinu.

V dáli zdvihaly se šedivé Malé Karpaty, tam na pravo bylo zřít jasně čistě obrysy Kútu, na levo Brodsko.

Nad Malými Karpatami vycházela rudá koule měsíce. Vítr přestával. Na fece vyhazovali se kapři.

Z lesů vycházela vůně a kolem mne počaly se neslydaté množiti spousty komárů.

Unesen pohledem na krajinu a krásný večer, pomyslíl jsem si: To by moh' být z toho pěkný popis, tak nějaká báseň, líčení západu slunce.

Vytáhnú z kapsy tužku, kus papíru a usedám se na knenu mohutného dubu.

Komáři počali unisono bzuchet.

Patrně překvapeni nad neznámým zjevem.

Úrovňám na kolenu papír, vezmu tužku a počínám nadpis:

Západ slun... Slabiku „ce“ už jsem nedopsal, neboť jeden zvedavý komár bodl mne do tváře a druhý, patrně z kolegiality, štípl mne do nosu.

Vzpomněl jsem si, že Jožka radil: Když štípe komár, pleštit ho a pak si dát na ránu kousek bláta.

Položím tedy tužku a seběhnu k Moravě a přilepím na poščipaná místa kousky bláta a vrátím se k párezu, dopíšu slabiku „ce“ a pokračuji v lesích v jihový... dost! Ted jeden patrně rozmrzený, že tomu nerozumí, bodl mne do ruky, za ním druhý, třetí, jiný sedl na čelo, druhý pracovali na krku, na tváři, a kolem mne noví a noví zástupové píštěli své nepřetržitě nápevy.

„Ted se spasíš útěkem, necháš básně a vrátíš se k vínu, pomážeš se blátem,“ pomyslíl jsem si.

Zastrčím tedy tužku a papír, pomazal jsem si poščipané ruce, tvář, a krk blátem a vrátil se před hospodu.

Tam se mně lekli: Když jsem vše řádně vysvětlil, smáli se a přítel podotkl: „Neveděl jsem, že i na Parnasse štípu komáři.“

Bylo dosti pozdě, když opouštěli jsme, koufice, útulnou hospodu u přivozu.

Zástupy komárů táhly za námi. Mně zdálo se, že píšť: „My a poesie...“